

#BENEREVENNIET

**ELYSSA
FRIEDLAND**

#BENEREVENNIET

Vertaling Angela Knotter

HarperCollins

© 2015 Elyssa Friedland
Oorspronkelijke titel: *Love and Miss Communication*
Vertaling: Angela Knotter
Omslagontwerp: FAVORITBUERO, München
Omslagbeeld: © FAVORITBUERO, München © Studio Icon/Shutterstock
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Koninklijke Wöhrmann BV, Zutphen

ISBN 978 94 027 1320 6
NUR 302
Eerste druk 2016

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins Publishers LLC, New York, U.S.A.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC
© Nederlandse uitgave: HarperCollins Holland
HarperCollins Holland en Harlequin Holland zijn divisies van Harlequin Enterprises Limited
www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver.
Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Voor mijn moeder, mijn grootste fan

Technologie is niets. Wat belangrijker is, is dat je vertrouwen hebt in mensen, dat je ervan uitgaat dat ze van nature goed en intelligent zijn, en dat ze, wanneer je ze de middelen geeft, daarmee de mooiste dingen doen.

– STEVE JOBS

Proloog

Evie pakte de glanzende zwart-met-zilveren uitnodiging van haar toilettafel. In kleine cursieve letters stond er dat de dresscode 'feestelijk chic' was. Wat was dat in vredesnaam? Wat het ook mocht betekenen, het voelde alsof er iets volkomen onredelijks van haar werd gevraagd na een werkdag van tien uur, op zaterdag. Ze trok de deuren van haar overvolle kast open, waarin de royale hoeveelheid conservatieve werkkleding de avondkleding aan het zicht onttrok. Van achter uit de kast haalde ze het donkerblauwe crêpe jurkje tevoorschijn dat ze voor het laatst had gedragen tijdens de herdenkingsdienst van haar oudtante. Wanneer ze er in plaats van degelijke pumps frivole open schoentjes bij droeg én een paar lange oorhangers, transformeerde de jurk moeiteloos van begrafeniskleding naar feestkleding. Na wat geworstel met slotjes van sieraden en een bijna onmogelijke operatie om haar rits dicht te krijgen leek 'feestelijk chic' toch te zijn gelukt. Ze moest wel glimlachen toen ze een blik in de spiegel wierp. Oké, het zou geen kwaad hebben gekund als haar haar even was geföhnd en haar wenkbrauwen waren bijgewerkt, maar wat ze zag was gezien de korte tijd die ze had gehad beslist niet slecht. Gelukkig had het vochtige weer haar amberkleurige haar een mooie slag gegeven. En haar gladde, heel licht getinte huid had nauwelijks foundation of rouge nodig, wat goed uitkwam, omdat ze ook geen tijd had die aan te brengen.

Haar BlackBerry, die op de boekenplank lag, ging tekeer als een ratelslang, terwijl ze haastig lippenstift en eyeliner opdeed. Ze dwong zichzelf de paringsroep te negeren. In plaats daarvan graaide ze de telefoon van de plank en probeerde hem in haar avondtasje te proppen, een met lovertjes versierd rechthoekig gevalletje dat ze in geen maanden had gebruikt. Dat ging dus niet passen.

Shit. Ze wist niet wat ze nu moest doen. Het was gewoon fysiek onmogelijk haar BlackBerry in het tasje te krijgen. De hele avond met haar telefoon in haar hand rondlopen was uit den boze. Haar vrienden zouden haar genadeloos afstraffen voor haar 'Crackberry'-verslaving. De telefoon thuislaten was ook geen optie. Een bedrijfskundig jurist zonder BlackBerry binnen handbereik kon net zo goed maandag niet meer op kantoor verschijnen. Snel – en terwijl ze probeerde niet aan de consequenties voor de rest van de avond te denken – sjoerde ze haar jurk omhoog en stopte de telefoon in haar katoenen slipje. Het plastic voelde als een koele bries op haar huid. De kleine toetsen drukten in haar vel. Evie keek zo vaak op haar BlackBerry dat het wel passend leek dat die nu letterlijk een verlengstuk van haar lichaam was geworden. Ooit zou er een nieuwe versie van haar uit de baarmoeder tevoorschijn komen met een reeds geïmplanteerde smartphone. Evie z.o. Ze stak haar hand in haar slipje om de toetsen te vergrendelen, zodat ze niet per ongeluk iemand van daar beneden zou bellen. Toen haar telefoon zo veilig tussen haar lichaam en haar ondergoed zat, was ze eigenlijk wel blij met de gevonden oplossing. Ze haalde eens goed adem, zoog de lucht tot diep in haar borst en blies weer uit. Het kwam allemaal in orde. Gewoon een klein ongemak. Het stelde weinig voor. Ze was laat, zoals gewoonlijk, en er was geen tijd meer om er nog verder over na te denken.

Hoofdstuk 1

Alweer een trouwfeest voor Evie Rosen. Maar niet dat van haarzelf. Degenen die in het huwelijksbootje waren gestapt, waren Paul Kindling en Marco Mendez, vrienden van Evie sinds respectievelijk haar eerste jaren op de universiteit en haar latere rechtenstudie. De officiële, onromantische trouwplechtigheid had een paar dagen daarvoor al op het stadhuis plaatsgevonden. Nu vierden ze het uitbundig met een groot feest op een trendy plek in de stad voor hun vrienden en het tolerante deel van hun families. Zestien jaar, dacht ze, terwijl ze haar jurk nog eens gladstreek. Zo lang kende ze Paul al. Hij was haar eerste vriend geweest toen ze ging studeren. En nu was ze te laat op zijn trouwfeest. Verlaat, zoals hij het zou noemen.

Maar erger dan haar verlaat zijn was wat ze dacht. Overal in het land probeerden miljoenen mensen verbintenissen als tussen Paul en Marco tegen te houden, en toch hadden zij nog eerder het ja-woord uitgesproken dan zij. Evie deed haar uiterste best blij voor hen te zijn, haar afgunst de kop in te drukken en zinloze vragen als ‘Waarom ik niet?’ te negeren. Omdat Paul een echte vriend was, iemand die haar had geholpen dat vreselijke eerste studiejaar door te komen en die nu nog steeds als een rots in de branding naast haar stond in de hectiek van het dagelijkse leven in New York City. En hoe wispelturig hij af en toe ook kon zijn, hij had haar in die zestien jaar op geen enkel belangrijk moment ooit in de steek gelaten.

Paul had een wereldwijsheid uitgestraald die zijn leeftijd ver te boven ging en was daarmee opgevallen tussen de andere groentjes op Yale: leerlingen van de dure privéscholen aan de oost- en westkust aan de ene kant en uitblinkers van openbare scholen uit de kleine stadjes daartussenin aan de andere kant. Gekleed in een donker

shirt en een broek met smalle pijpen had hij eruitgezien als een verkoper in een exclusieve boetiek, terwijl Evie er eerder uitzag als iemand die deed alsof ze daar wat wilde kopen om van het toilet gebruik te kunnen maken. Op de dag dat ze op de universiteit waren aangekomen waren ze in gesprek geraakt op de eerstejaarscampus, waar ze hun kant-en-klare levensgeschiedenissen hadden uitgewisseld, die iedere eerstejaars standaard in zijn bagage had, net als een computer en een verboden staande halogeenlamp. Ze bleken in hetzelfde huis te zitten, waar Paul haar naartoe had gebracht, terwijl haar ouders erachteraan waren gesukkeld. Het was bijna niet te geloven dat ze Paul al zo lang kende – dat ze zich, na een toevallig gesprekje op hun eerste studiedag, nu naar zijn trouwfeest haastte.

Evie stond op het punt haar appartement te verlaten, uiteindelijk toonbaar genoeg voor wat ongetwijfeld een stijlvolle aangelegenheid zou worden, toen ze een vreemde trilling door haar lichaam voelde gaan. Op het moment dat het stopte en opnieuw begon, realiseerde ze zich dat het haar BlackBerry was, ritmisch zoemend in haar slipje. Ze viste de telefoon tevoorschijn en zag dat het haar grootmoeder Bette was die belde. Even overwoog ze te wachten tot het toestel op de voicemail zou overschakelen. Maar Bette was veel te kien. Vanuit haar witte kunststof ligstoel op het balkon van haar seniorenflat in Century Village in Boca Raton zou ze aanvoelen dat haar kleindochter haar telefoontje negeerde. Bovendien zou haar oma haar waarschijnlijk alleen maar willen waarschuwen voor een uitbraak van listeriose of zo waarover ze op het nieuws had gehoord. Waarom haar de gelegenheid ontnemen te laten zien hoeveel ze om Evie gaf?

Bette, Evies grootmoeder van vaderskant, was een taaie tachtiger – een vrouw die de Holocaust had overleefd en die allang geen blad meer voor de mond nam. Dat Evie nog vrijgezel was, noemde ze ‘die sitoeatie’. ‘Wat moeten we met die sitoeatie?’ verzuchtte ze maar al te

vaak. Wanneer Evies grootmoeder Evie een tijdje niet had gezien, begroette ze haar ook stevast op dezelfde manier: ze stak haar hand met de palm naar beneden naar Evie uit en wees op haar verlovingsring, een geelgouden ring met een kleine saffier omringd door diamantjes. Bette droeg de ring nog elke dag, ook al was Evies grootvader, Max, al meer dan vijftieng jaar dood. En dan vroeg ze: ‘Nu?’ (Oost-Europees sjtetlslang voor ‘En?’), haar ogen verwachtingsvol opengesperd. Aan de telefoon nam ze haar toevlucht tot een zwak gekuch en de mededeling: ‘Vergeet niet dat je grootmoeder al oud ies. Ik vil je zo graag gesetteld zien.’ En dan kwam de genadeslag: ‘Ik veet dat je vader, God hebbe zijn ziel, dat ook zou villen.’ Evies vader, Henry, was overleden aan het eind van haar eerste studiejaar. Bette was een geboren bemoeial en waarschijnlijk degene die elke dag in gedachten het meest met Evie bezig was. Nee, ze zou dat telefoontje niet negeren.

‘Hé, oma,’ zei ze een tikje buiten adem, haar hand nog op de deurknop.

‘Evie-le, vat ben jij aan het doen?’ vroeg Bette, die Evie met haar vette Oost-Europese-vluchtelingenaccent onmiddellijk een schuldgevoel bezorgde omdat ze maar weinig tijd voor haar grootmoeder had. Dat accent was er gewoon voor gemáákt schuldgevoelens te ontketenen. Eén zo’n als v uitgesproken w en Evie was nergens meer.

‘Niet zoveel. Ik ben onderweg naar een trouwfeest,’ zei Evie. ‘Eerlijk gezegd ben ik al laat, dus ik heb niet echt tijd om te praten.’

‘O, mooi. Vens ze mazzeltof,’ zei Bette. Het was nog steeds niet tot haar grootmoeder doorgedrongen dat niet iedereen die Evie kende ook joods was. Ze moest eens weten dat dit bruidspaar één X-chromosoom minder had dan de meeste. ‘Noe ja, ik belde gevoon maar even. Dat doet me er trouwens vel aan denken dat ik hoorde dat Lauren Moscovitz verloofd ies.’

Aha. De ware reden van het telefoontje. ‘Fijn voor haar,’ zei Evie

op vlakke toon, die deze extra tijd aan de telefoon gebruikte om haar haastig aangebrachte make-up nog een beetje bij te werken. Helaas zou de verbinding in de lift vast wegvallen, waardoor Bette zich onmiddellijk zorgen zou gaan maken over een eventuele terroristische aanslag in New York.

‘Hij ies orthopedisch chirurg. Rose, Laurens *bubbe* van moederskant, belde om het te vertellen. Je veet vel vie Rose ies. Met dat paardengezicht. Haar man vas een enorme gokker. Noe ja, ze vilde het me maar al te graag vertellen. Die jongen ies blijkbaar een goede partij.’

Evie slaakte een diepe zucht; ze wist niet goed wat ze moest zeggen.

‘Je herinnert je Lauren toch vel? Een beetje mollig. Je hebt geloof ik nog vel op haar gepast.’

Evie wist niet of haar grootmoeder haar nu oprecht wilde helpen zich Lauren te herinneren, of dat ze haar duidelijk wilde maken dat iemand van wie Evie ooit de luiers had verschoond nog eerder ging trouwen dan zij. Evie herinnerde zich Lauren wel degelijk. Een uitzonderlijk lelijk kind met pluishaar en een neus waaraan altijd een vervaarlijke snottebel leek te bengelen.

‘Noe ja, de bruiloft is in het Ritz-Carlton in Boston, vaar die jongen vandaan komt. Hij schijnt buitengevoon rijk te zijn.’

Hoewel Bette kort na de dood van Evies vader naar Florida was verhuisd, wist ze op de hoogte te blijven van alles wat er in hun oude buurt in Baltimore gebeurde, en deelde ze elk nieuwtje over een huwelijk of een geboorte maar al te graag met Evie. Er waren ongetwijfeld ook voormalige burens die inmiddels waren gescheiden, maar die berichten bereikten Evie nooit via Bettes tamtam.

‘Fijn voor haar,’ zei Evie nogmaals, en ze deed haar best haar irritatie onder controle te houden. ‘Weet je, oma, het gaat me minstens zo lang kosten om nu op dat feest te komen als wanneer dat in Bos-

ton zou plaatsvinden, met al het verkeer. Ik bel je buiten wel even terug, dan kan ik intussen naar een taxi uitkijken.’

‘Oké, doe voorzichtig,’ zei Bette, alsof Evie in een of andere achterbuurt woonde, in plaats van in een yuppenstraat in de Upper West Side.

In de warme buitenlucht van de juniavond wierp Evie een blik op haar concurrentie voor een taxi: oude dames met een wandelstok, moeders met kinderwagens en groepjes uitdagend uitgedoste tieners op uitgaanspad. Evie besloot alvast een stuk in de goede richting te lopen, in de hoop de meute te snel af te zijn door voor het Lincoln Center een taxi aan te houden. Al lopend toetste ze het nummer van haar grootmoeder weer in. ‘Hallo, oma. Daar ben ik weer.’

‘Mooi. Ik wilde je net vragen, Evie, of er op het moment iemand voor je ies? Een speciaal iemand?’

‘Op het moment niet, nee. Jack en ik zijn amper een halfjaar uit elkaar.’ Evie onderdrukte een kreun. ‘Maar ik heb wel een soort van goed nieuws. De commissie die gaat over het benoemen van nieuwe partners is begonnen met vergaderen. Tegen het eind van de zomer zou ik het te horen moeten krijgen. Spannend, toch?’ vroeg Evie, ineenkrimpend toen ze besepte hoe belangrijk complimenten voor haar waren.

‘Oi. Waarom moet je zoveel verken? Hoe kun je nou iemand leren kennen als je altijd aan het verk bent? Je moeder zegt dat je daar ongeveer voont. Veet je zeker dat je dit vilt?’

‘Natuurlijk wil ik dit, oma. Waarom zou ik anders zo hard werken?’

Eerlijk gezegd was het niet zo raar dat haar grootmoeder haar wens om partner te worden in twijfel trok. Evie was alleen rechten gaan studeren omdat haar vader ook jurist was geweest en omdat iedereen die politicologie als hoofdvak had gedaan dat eigenlijk deed.

‘Oké, wie ben ik? Als jij het vilt, hoop ik dat je het krijgt,’ zei Bette, alsof ze daarmee Evie wilde sussen.

‘Ja, dat wil ik. Hoor eens, laten we later verder praten. Ik moet nu proberen een taxi te krijgen. Ik –’

‘Vacht, ik moet je nog iets vertellen. Het is belangrijk.’

‘Ja?’ zei Evie op vragende toon, een glimlach op haar gezicht. Ze wist wat er nu kwam. De waarschuwing voor listeriose. Of een of andere tip die Bette in de televisieshow van Dr. Oz had gehoord, die weleens van levensbelang kon zijn. Eet elke dag Chinese dadels. Parabenen zijn dodelijk. Bladiebla.

‘Luister goed. Ik hoorde vandaag bij canasta dat de kleinzoon van Louise Hammerman net verloofd is met iemand uit die computer. Ze zei dat er plaatsen zijn waar je mensen kunt vinden die willen trouwen. En die zijn allemaal joods. Dat zei Louise. Haar kleinzoon woont ook in Manhattan. Met die acht miljoen mensen die daar wonen, weet ik niet waarom je een apparaat nodig zou hebben om te trouwen, maar wie ben ik? Het verkt. Nou ja, Evie, ik kan je met haar kleinzoon in contact brengen voor instructies.’

De moeder zakte in de schoenen. Hoezo ‘Ik belde gewoon maar even?’ Dit was een tactisch telefoontje, en nog volkomen nutteloos ook. In de fantasie van haar grootmoeder zou er, zodra Evie zich op die ‘plaats’ op internet zou hebben aangemeld, een geschikte huwelijkskandidaat uit haar beeldscherm springen, als een stripper uit een verjaardagstaart. Evie vertelde haar oma maar niet dat ze de afgelopen tien jaar al minstens dertig mannen via de joodse datingsite JDate had ontmoet, met als enige welkome onderbreking de tijd dat ze met Jack samen was geweest. De mannen die ze online ontmoette, waren bijna zonder uitzondering rampzalige figuren, die leden aan een slechte adem, een neurose, scoliose of – pas nog – osteoporose.

‘Eh... bedankt oma, maar eerlijk gezegd ken ik JDate al,’ zei Evie,

intussen nog steeds uitkijkend naar een beschikbare taxi. Maar de gele auto's die in een stoet aan haar voorbijtrokken, waren allemaal bezet en spetterden slechts haar elegante open schoentjes onder.

'O,' zei Bette, en Evie kon de teleurstelling in de eenlettergrepige reactie horen.

'Ik zou het vel aan Susan kunnen vertellen, maar veet je, dat zou verspilde moeite zijn.'

Susan was Evies tante die in New Mexico woonde. Ze was mediatieconsultant en dol op alles wat met hennep te maken had. Evie kon zich nauwelijks voorstellen dat haar overleden vader en haar tante ook maar één DNA-deeltje gemeen hadden. Al googelend was ze te weten gekomen dat Susan in een of andere bizarre commune leefde, New Horizons genaamd. Het enige wat Bette maar al te vaak over haar dochter zei, was: 'Vaarom ik?' Tante Susan diende vooral om duidelijk te maken hoezeer Bette erop rekende dat Evie een traditioneel leven zou gaan leiden, dat wil zeggen dat ze zou trouwen en kinderen zou krijgen, en het liefst een beetje snel.

'Ik weet het, oma.'

'Noe ja, Evie, heb je het laatste nummer al gezien? Ik vraag me af waar de goede smaak ies gebleven,' zei Bette, als een doorgewinterd politicus abrupt van onderwerp veranderend.

Evies grootmoeder had het over de Architectural Digest, oftewel 'de bijbel', die Bette en zij elke maand enthousiast uitplozen, kwijlend bij belachelijk dure zijden tapijten of foeterend op volslagen vreemden omdat ze damasten gordijnen hadden gekozen die volkomen uit de tijd waren. Veel van de appartementen waarover in het maandblad werd geschreven bevonden zich in New York City, maar er stond zelden een adres bij. Soms keek Evie omhoog naar de rijen ramen die zich tegen de hemel aftekenen, zich afvragend: Ben jij dat penthouse met die fantastische dubbelhoge woonkamer? Heb jij dat fantastische uitzicht op Central Park vanuit de grote badkamer?

‘Nog niet. Ik heb deze week überhaupt nog geen tijd gehad om naar de post te kijken. Hoor eens, straks mis ik die hele receptie nog. Ik bel je later wel weer. Ik hou van je.’ Evie verbrak de verbinding, plotseling in mineur. Ze vond het vreselijk haar grootmoeder teleur te stellen. Hoe sterk de band tussen hen ook was, zodra Bette over dat hele huwelijksgebeuren begon te zeuren, overschaduwde dat toch een beetje de mooie kanten van hun relatie.

Evie keek nogmaals op haar horloge. Shit. Voor de Avery Fisher Hall stapten twee dames op imposante hakken uit een zwarte taxi en Evie stortte zich op de achterbank voordat de chauffeur de kans zou hebben te zeggen dat hij geen ritten meer deed. Zwarte taxi’s rekenen bijna dubbel zoveel als gele, maar dit was niet het moment om zuinig te zijn. ‘Metropolitan Pavilion, alstublieft,’ zei ze een tikje buiten adem. ‘18th Street.’

‘Dertig dollar, *miss*,’ antwoordde de chauffeur.

Evie knikte dat ze het eens was met dat belachelijk hoge bedrag, liet zich tegen het zachte leer van de rugleuning zakken en sloot haar ogen om even op adem te komen alvorens haar zakelijke e-mail te checken. Ze kon zich nauwelijks voorstellen dat zij en haar team op tijd klaar zouden zijn voor de overdracht dinsdag, waarbij Calico, ’s lands grootste fabrikant van loodgietersbenodigdheden, Anson-Wells, een verwant chemisch bedrijf, zou overnemen middels een aandelentransactie. Maar het had ook iets opwindends, die race om de deadline te halen. Het was aan Evie, als senior medewerker, de junior medewerkers naar de eindstreep te begeleiden.

Florencio Alvez, de coo van Calico, had haar het afgelopen uur negen nieuwe berichten gestuurd. Ze was buitengewoon gesteld op Florencio en ze wist dat hij persoonlijk had verzocht haar op dit project te zetten. Ze hadden al eerder samengewerkt toen Calico het afgelopen najaar de afdeling Onderdelen voor particulieren had afgestoten. Het waren die dingen – een team leiden, de voldoening

van een klus die tot een goed einde was gebracht, inspanningen die werden beloond doordat een klant persoonlijk naar haar vroeg – die het eentonige werk en de slopende lange dagen bijna draaglijk maakten. Nadat ze Florencio een reactie had gestuurd, liet ze haar hoofd nogmaals tegen de rugleuning zakken, maar rust had ze niet. Ze was nog steeds gestrest omdat ze zo laat was voor het huwelijksfeest, en nu was ze ook nog eens extra geagiteerd geraakt door het gesprek met Bette.

Toen ze uit het raam keek, zag ze dat ze nog minstens tien straten vast zouden zitten in het verkeer naar de Lincoln-tunnel voordat ze ook maar enigszins vaart zouden kunnen maken. Ze besloot haar moeder, Fran, te bellen om weer in een beter humeur te komen. Fran was wat veel dochters als de gedroomde moeder zouden beschouwen: ze had nooit enige kritiek, deed altijd optimistisch en was een nooit aflatende steun. Als Fran ooit al zei dat haar dochter te hard werkte of dat ze te alleen was, zei ze er onmiddellijk bij dat ze zich alleen maar zorgen maakte over Evies geluk. In tegenstelling tot Bette, die beslist geen blad voor de mond nam. Bette was zo goed als blind voor lichtpuntjes in een vervelende situatie, een eigenschap die Evie helaas met haar deelde. Fran, daarentegen, was er een meester in achter de wolken de zon te zien schijnen.

‘Hallo, mam,’ zei ze.

‘Hallo, Evie. Waar zit je?’

‘Ik ben onderweg naar het trouwfeest van Paul, al ben ik zo laat dat ik niet weet of onze vriendschap dat overleeft. Het staat hartstikke vast voor de Lincoln-tunnel. Dat bedenk je toch niet, dat er zoveel mensen naar New Jersey willen?’

‘Uiteindelijk kom je er wel, liefje. Wil je Paul namens mij feliciteren? Hoe gaat het verder?’

‘Prima, al heb ik net wel een bijzonder irritant gesprek met oma gehad.’ Evie vertelde wat er was voorgevallen.

‘Evie, je weet toch hoe ze is? Ze is van een andere generatie. Ze wil niets liever dan dat jij trouwt en kinderen krijgt. Zelf heeft ze nooit de kans gehad een beroep uit te oefenen. Dat kent ze niet.’

‘En jij? Wil jij dat ook?’ vroeg Evie. ‘Ik neem toch aan dat je het wel leuk vindt dat je dochter over een paar maanden misschien partner wordt bij Baker Smith. Er zijn in totaal maar ongeveer twintig vrouwelijke partners.’ Tweeëntwintig om precies te zijn, maar Evie wilde niet laten merken dat ze ze had geteld.

Voordat Evie werd geboren had Fran een leidinggevende functie gehad in de reclamewereld, bij Ogilvy in Washington, D.C. Nadat ze moeder was geworden, had ze haar ervaring gestoken in consultancy-werk voor plaatselijke bedrijven, terwijl ze ondertussen ook nog behoorlijk wat tijd vrijmaakte voor haar ware passie: regionaal amateurtheater.

‘Je weet dat ik trots op je ben,’ zei Fran.

Het ontging Evie niet dat haar moeder geen antwoord had gegeven op het eerste deel van haar vraag.

‘Mooi. Het is namelijk best wel belangrijk en prestigieus. Ik zou willen dat iemand dat inzag. Of op z’n minst deed alsof.’

‘Daar ben ik me echt wel van bewust. Weet je nog dat ik die hoed met YALE MOM wilde opzetten tijdens het ouderweekend, maar dat dat van jou niet mocht? Ik ben heel trots op je. Maar dit zijn jouw verdiensten, niet de mijne. Je hebt mijn bevestiging niet nodig. Of die van Bette.’

Niet? Soms leek het er verdacht veel op dat ze die wel degelijk nodig had, dacht Evie. ‘Dat weet ik,’ zei ze echter.

‘Nou, lieverd, heel veel plezier op het trouwfeest. Wij gaan eten met een collega van Winston, dus ik moet rennen.’

Winston was Evies conservatieve stiefvader – het prototype van een wasp: een blanke, Angelsaksische protestant –, met wie Fran twee jaar nadat Evies vader onverwacht was overleden was ge-

trouwd. Winston was lang en robuust gebouwd. Zijn gezicht had altijd een gebruide tint. Niet van dat kunstmatige oranje, maar meer als van een oude leren bank. Roze poloshirts en rode Nantucketbroeken met geborduurde walvissen vormden een belangrijk deel van zijn garderobe.

‘O, en vergeet niet dat April en May morgen ook komen brunchen,’ voegde Fran er nog aan toe. Dat waren Evies stiefzusjes. ‘We beginnen om elf uur, omdat ze nog een heleboel moeten kopen voor school. Het zou fijn zijn als jij wat eerder komt om te helpen. Ik heb nog een vroege repetitie die ik niet kan missen. Ik zweer je dat dit echt de lastigste productie van Godspell is die ik ooit heb gedaan. Als je vroeg genoeg bent, kun je nog met me mee om het decor te zien.’

‘Oké, ik zal er zijn. Ik hou van je,’ zei Evie.

Ze wilde de verbinding net verbreken, toen Fran nog zei: ‘Heb je gehoord dat Lauren Moskovitz verloofd is? Als kind was ze best vreemd, hè? Blijkbaar is er voor iedereen wel iemand te vinden.’ Klik. Nu was de verbinding wel degelijk verbroken, en Evie zat nog steeds gevangen in het nachtmerrieachtige verkeer, niet bepaald rustiger geworden.

Ze richtte haar aandacht weer op de reeks mailtjes op haar telefoon, waarvan er verschillende afkomstig waren van Bill Black, de partner die de Calico-deal onder zijn hoede had. Het onderscheid tussen doordeweekse dagen en weekends was Bill vreemd. Snel typete Evie wat antwoorden in, waarmee hij hopelijk weer een uurtje tevreden zou zijn. Nadat ze ook nog haar Gmail had gecheckt, stopte ze de telefoon met een subtiele beweging terug op zijn belachelijke plaats, zich afvragend wanneer ze er weer bij zou kunnen. Toen pas bedacht ze dat ze natuurlijk een jasje had kunnen meenemen met een zak waarin ze haar telefoon had kunnen stoppen, maar het was te laat om nog terug te gaan, zeker nu de ingang van de tunnel in

zicht kwam en de auto eindelijk een beetje snelheid zou kunnen gaan maken.

Uit het raam kijkend zag ze het torenhoge kantoorgebouw aan 9th Avenue waarin onder andere Cravath, Swaine & Moore was gehuisvest, misschien wel het meest prestigieuze advocatenkantoor van de stad en het enige van de zeven waarbij ze na haar afstuderen had gesolliciteerd waarvan ze geen aanbod had ontvangen. Woest was ze destijds geweest toen ze in de post de dunne envelop met het standaardbriefje had aangetroffen:

Hartelijk dank voor de getoonde interesse in een functie binnen ons bedrijf. Helaas kunnen we u op dit moment geen werk bieden. Nog een prettig leven verder.

Ze wisten niet wat ze misten.

Nadat ze was afgestudeerd aan Columbia Law School, was ze bij een ander ultraconservatief kantoor gaan werken dat meer dan de helft van de grote investeringsbanken en een flink percentage van de Fortune 500 vertegenwoordigde. Baker Smith had zelfs verschillende grote klanten van Cravath afgepikt sinds zij er werkte (niet dat zij daaraan iets had bijgedragen, maar het schonk wel voldoening). De afgelopen acht jaar had ze zich verdiept in contracten, koopovereenkomsten gereviseerd, wijzigingen in fusiedocumenten bekeken en telefonische vergaderingen bijgewoond tot ze erbij neerviel. Haar hele leven wijdde ze aan het kantoor: afspraakjes en weekendbrunches met vrienden werden afgezegd en soms schoot de persoonlijke verzorging er een beetje bij in. Tegen de tijd dat een deal moest worden afgerond had ze vaak een bikinilijn die in een horrorfilm niet zou misstaan. En wanneer het echt de spuigaten uit liep, kon ze haar vrienden alleen af en toe nog zien als die bereid waren voor een afspraak van hooguit twintig minuten naar het bedrijfsres-

taurant te komen – en zelfs daaraan kon abrupt een einde komen wanneer haar BlackBerry iets dringends te melden had. Het werk kon heel stimulerend zijn, maar bij elk nieuw project dat op haar bureau terecht kwam, voelde ze zich weer zo onzeker als een eerstejaarsstudent, zich afvragend of ze het wel aankon. Gelukkig had ze, met werkdagen van soms wel veertien uur, weinig tijd over om na te denken.

Nu leek die toewijding van haar dan eindelijk vrucht te gaan afwerpen. Haar afdeling, Mergers & Acquisitions, had nog geen vrouwelijke partners en alle huidige partners waren rond de zestig en zouden over niet al te lange tijd met pensioen gaan om eindelijk van hun leven en hun appeltje voor de dorst te kunnen genieten. Ze had altijd lovende beoordelingen gescoord. Ook kreeg ze meestal de moeilijkste zaken die de meeste publiciteit trokken. En treurig genoeg, dacht ze, zou de commissie die de nieuwe partner zou kiezen het als een pluspunt zien dat ze geen gezinsverplichtingen had. Ze kneep er nooit tussenuit voor dwaze dingen als een bezoekje met haar kinderen aan Disney World, of aan de dokter. Als het met Jack iets was geworden, had ze er nu wellicht totaal anders voor gestaan. Maar het was niets geworden, en in tegenstelling tot de reorganisaties en liquidaties die ze op haar werk voorbij zag komen, was er geen sprake geweest van verdeling van de bezittingen of emotionele schadevergoeding nadat Jack en zij uit elkaar waren gegaan. Gewoon twee ruw afgebroken helften van wat eens een geheel was geweest die het verder zelf maar moesten zien te rooien.

Dus was ze nu hier beland: single, maar op het punt tot partner te worden benoemd, en eerlijk gezegd verdomde trots op wat ze had bereikt. Ze verheugde zich al op het grotere kantoor, en de indrukwekkende titel was zeker ook mooi meegenomen, maar waar ze het meest naar uitkeek was de bijbehorende beloning. Het verschil in salaris tussen iemand die er al acht jaar als medewerker in dienst